

BEZINNING VOOR ONDERWIJSMENSEN IN DE ABDIJ VAN AVERBODE

TERUGBLIK- GETUIGENIS VAN DEELNEMERS
2017-11-24/25

OEI, (BEN IK) HET STEENTJE IN DE SCHOEN?!

24 en 25 november 2017

met Christa Damen

Christa Damen is begeleider met specifieke opdracht identiteit en opvoedingsproject en pastoraal op school voor Katholiek Onderwijs Vlaanderen in regio Antwerpen en voorzitter van het Interdiocesaan Pastoraal Beraad (IPB). Zij heeft een master in de Toegepaste Theologie. Zij heeft een brede interesse in maatschappelijke ontwikkelingen rond levensbeschouwing.

Elke katholieke school in Vlaanderen wordt uitgedaagd om een katholieke dialogeschool te zijn. Als onderwijzers staan we voor de uitdaging om eraan mee te bouwen, elk vanuit onze eigenheid. Geen evidente keuze: waarom zou je het doen? Hoe geef je kracht aan jouw inspiratie?

Het is niet eenvoudig om taal en teken te vinden om onze katholieke traditie eigentijds bij leerlingen en collega's te brengen. Doorheen de realisatie van het eigen opvoedingsproject, de identiteitsgebonden en pastorale werking worden er kleine stappen gezet. Het identiteitsteam, de pastorale groep, ... heeft gedreven mensen nodig en daar wil jij bij zijn! Je kiest ervoor om het 'steentje' te zijn in de schoen. En dat doet soms pijn, dat hindert als er stappen worden gezet. En toch is dat steentje van belang: het is de voortdurende oproep om de dialoog aan te gaan met de katholieke traditie, te midden van een (school)wereld die gekenmerkt wordt door (levensbeschouwelijke) diversiteit.

Tijdens deze bezinning gaan we samen op weg, als zoekende en gedreven mensen. We nemen de uitdaging aan om:

- op het spoor te komen van de katholieke traditie en haar rijkdom: welk 'steentje' ben ik in die grote stroom?
- het concept van de katholieke dialogeschool verder te verkennen: waar knelt het 'schoentje' soms?
- ons te verdiepen in de oproep om 'het steentje in de schoen' te zijn door eigentijds- tegendraads de christelijke stem in de school binnen te brengen.

TERUGBLIK VAN TWEE DEELNEMERS

Magda Verbiest en Monique Vennekens namen deel aan deze tweedaagse in de abdij van Averbode en blikken erop terug. Lees hierna hun inspirerende getuigenissen.

Vrijdagavond 24 november. Na een lange maar boeiende werkweek kom ik moe maar voldaan thuis. 'Het weekend zal anders worden dan anders', denk ik bij mezelf. Mijn weekendvalies staat al klaar. Na een onderbreking van een vijftal jaren ben ik vorig jaar weer begonnen met het volgen van de onderwijsweekends. Omdat ik maar enkele kilometers van de abdij vandaan woon, ben ik er nooit blijven overnachten. Maar deze keer ga ik dat wel doen. Eens even anders dan gewoonlijk en dat maakt me nieuwsgierig. Welke mensen zal ik terugzien en welke nieuwe mensen zal ik ontmoeten? Blijgezind neem ik thuis afscheid en vertrek, om 10 minuten later aan te komen in het bezinningscentrum. Zoals altijd word ik vriendelijk onthaald. Een babbeltje hier en daar en het feit dat ik onder de dakpannetjes mag slapen, stellen me gerust. Dit weekend komt goed, zeker weten.

Tijdens de avondsessie raakt Christa Damen me onmiddellijk door de volgende vragen: 'Wat betekent geloven voor mij? Maakt geloven mij gelukkig?' Een stevige nadenker om het weekend te beginnen.

Aan de hand van verhalen uit het Oude en het Nieuwe Testament, gespekt met mooie beelden van kunstwerken en prachtige tekeningen uit het nieuwe Bijbelboek *Verhalen uit het Oude Testament* van Sassafras De Bruyn (illustraties) en Sylvia Vanden Heede (tekst), uitgegeven bij Lannoo, brengt Christa ons bij de kern van ons geloof. De woorden van bisschop Johan Bonny blijven me bij. 'Sterven is vallen in de handen van God'. Dat is voor mij geloven, denk ik dan.

Met een korte maar intense bezinning in de kapel van het centrum, sluiten we de avondsessie af. Nog wat gezellig bijpraten en dan onder de wol kruipen! Mooi toch?

Na een verkwikkende nachtrust, maar naar mijn maatstaven veel te kort, volg ik het ochtendgebed met de paters in de Abdijkerk. Dit gebed blijft nazinderen. Maar veel tijd om in die zalige rust te blijven vertoeven is er niet. Een smakelijk ontbijt doet me, met volle goesting, starten aan het zaterdagprogramma.

Tijdens de voormiddag worden we ondergedompeld in de visie van de katholieke dialoogschool. Ik citeer uit *Katholieke dialoogschool. Eigentijds tegendraads*: 'Op het kruispunt van onderwijs, kerk en samenleving verwelkomt de katholieke dialoogschool *gastvrij* iedereen, van welke levensbeschouwelijke of religieuze achtergrond ook. Zonder uitzondering nodigt ze leerlingen, ouders, personeelsleden en bestuurders uit aan haar onderwijsproject mee te werken. Vanuit haar christelijke inspiratie wil ze ieder hiertoe uitdagen, motiveren en kracht geven.'

Mens en wereld zijn gave en opgave. Christa schetst hoe we vanuit de christelijke traditie geëvolueerd zijn tot het Vlaanderen van vandaag. Hoe kan het katholiek onderwijs vandaag haar identiteit bewaren en aansluiting vinden in een multicultureel Vlaanderen.

Het belang van dialoog met alle betrokken partijen is niet meer weg te denken!

Aan de hand van enkele schoolcasussen proberen we met elkaar in kleine groepjes tot dialoog te komen. Niet evident allemaal. Hier en daar voel ik toch een steentje prikken.

Na het middagmaal met de abdijsgemeenschap, gaan we verder aan de slag. De identiteit van de katholieke dialoogschool en het eigen opvoedingsproject van de scholen moet worden in vraag gesteld. Alle betrokken partijen zullen in vraag en antwoord en in dialoog met elkaar keuzes moeten maken. Zijn onze keuzes kwalitatief goed, haalbaar voor iedereen en worden ze gedragen? Vieren op school. Hoe doen we dat in de grote verscheidenheid en diversiteit van vandaag? Stevige vragen die tot nadenken stemmen.

Tijdens de evaluatieronde worden lovende woorden uitgesproken voor Christa en haar voordracht. En ja, er worden ook knelpunten aangehaald. Die zijn er inderdaad! En die mogen gezegd worden. Iemand verwoordt het zo: 'Steentjes kunnen wondjes veroorzaken, maar wondjes kunnen genezen.' Stilletjes vraag ik me af of ik dat steentje ben in de schoenen van mijn collega's? En tegelijkertijd denk ik erbij dat dat misschien niet slecht is. Als alles maar aangepakt wordt met respect voor elkaar, dan kan er heel wat nieuws groeien. Met die gedachte en een voldaan gevoel neem ik afscheid van iedereen. Terug naar huis en maandag weer naar school. Dit thema ga ik zeker aankarten op de volgende personeelsvergadering!

Magda Verbiest

God gaat met ons op weg ...

En wij, gelovigen, gaan met Hem mee in het vertrouwen van onze grote voorbeelden uit het Oude Testament: Abraham, Mozes, Ruth, de kleine David die herder werd van het volk, Job die in al zijn lijden toch bleef vertrouwen. In het scheppingsverhaal lezen we dat de schepping een geschenk is, een gave, maar tegelijk ervaren we dat de mens hiermee ook een verantwoordelijkheid krijgt, een opgave: de zorg voor ...

God blijft met ons op weg gaan in de verhalen en de getuigenissen van het Nieuwe Testament: de boodschap aan Maria, de parabel van de verloren zoon, Jezus die vaak tegen de stroom, het gangbare van zijn tijd durft in te gaan. God gaat met ons op weg, als gelovigen hebben we er alle vertrouwen in dat alles ooit goed komt.

In onze school worden we vaak uitgedaagd om dat gelovig vertrouwen voor te leven, om als gelovigen soms een tikkeltje anders te doen, om het vervelende steentje te zijn in de schoen. Vandaag ervaren we de uitdaging om katholieke dialogeschool te zijn in een wereld waarin katholieke identiteit erg in vraag wordt gesteld. En dan komt de pedagogie van Jezus goed van pas: als je in dialoog wil gaan met gelovigen, anders-gelovigen en niet-gelovigen dan neem je mensen zoals ze zijn, zonder etiketten, zonder vooroordelen. Je leert samen met anderen op weg te gaan, respectvol en getuigend. Je leert mensen vrij te laten en je bekijkt je eigen levensgeschiedenis met nieuwe oren om te horen en nieuwe ogen om te zien. Uiteindelijk is de kern van Jezus' houding en boodschap: Heb elkaar lief. Misschien leren wij de ander graag te zien net omdat ze anders zijn. Is het niet onze roeping om een steentje te zijn in de schoen, eigentijds en tegendraads ervaren dat geloven een geschenk is, een gave die je gelukkig maakt? Is het niet onze roeping, onze opgave, om te dromen van een wereld waar iedereen zijn plaats heeft onder de zon, de wereld waar God van droomt?

Dankjewel Christa, jij ging met ons op weg, je was bereid om ons het steentje in onze schoen te doen voelen, om ons in dialoog door een andere bril te laten kijken naar onszelf, naar onze job op school en naar andere mensen.

Het is niet erg om een steentje in je schoen te voelen, het zet je aan om stil te staan. Het is ook niet erg om een steentje in een schoen te zijn, zo'n klein vervelend prutsding dat anderen ertoe aanzet om na te denken.

Ik hoop nog vaak zo'n steentje te voelen maar wil het af en toe ook graag zijn!

Graag geschreven voor Christa Damen
en voor alle tochtgenoten in de abdij van Averbode

Monique Vennekens

